

Arrest

nr. 104 391 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Shokhai in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa. Vroeger was uw vader lid van de partij Hezb-e Islami (HI). Hij werkte als financieel medewerker voor de partij onder commandant Amir Reza Khan. In een conflict tussen HI en de groepering van Ahmad Sha Massood kwam een commandant om het leven. Na het regime van de taliban kwamen de toenmalige tegenstanders van HI bij de overheid terecht. Omdat uw vader toen bij HI actief was werd hij door hen gevisieerd. Hierdoor was ook u in gevaar en in 2007 vertrok u naar het Verenigd Koninkrijk waar u asiel aanvraagde. De Britse asielinstanties weigerden u asiel en repatrieerden u in maart 2010 naar Afghanistan. In juni 2010 werd u voor het eerst benaderd door mensen van de taliban om u te rekruteren. Uw oom Abdul Shamad Sadiq is actief bij de taliban en wilde dat u voor hen ging werken. Daarna zijn er nog vijf keer taliban bij u

thuis geweest. Op 1 maart 2011 kreeg u een eerste brief van de taliban waarin zij u nogmaals vroegen om u bij hen aan te sluiten. Op 10 maart 2011 kwamen enkele taliban bij u thuis en doorzochten het huis op zoek naar u. U was toen niet thuis. Enkele dagen later stuurden zij een tweede brief, gericht aan de taliban in uw regio waarin stond dat zij u moesten vermoorden. Op 20 maart 2011 kwamen zij opnieuw langs bij u thuis maar opnieuw was u niet thuis. Iemand van het dorp lichtte de Franse troepen in over het feit dat er taliban bij jullie thuis langskwamen. Daarop hebben de Franse troepen uw vader en oom gearresteerd. De dorpelingen hebben hen vervolgens gezegd dat uw vader een schooldirecteur is en dat jullie tegen de taliban waren waarop uw vader en oom weer werden vrijgelaten. Enkele dagen later kwam de Afghaanse politie bij jullie thuis in verband met deze zaak. Zij kwamen later nog verschillende keren naar het dorp op zoek naar uw oom Abdul Shamad Sadiq. Op 1 april 2012 bent u uit Afghanistan vertrokken. Op 29 mei 2012 heeft u in België asiel aangevraagd. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara en twee brieven van de taliban neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst blijken uw verklaringen over de problemen die u kende met de taliban tegenstrijdig. Zo zijn uw verschillende verklaringen met betrekking tot de chronologie van de door u aangehaalde problemen niet met elkaar te verzoenen. U stelde tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aan de ene kant immers dat u twee maand na uw terugkeer in Afghanistan (30 maart 2010) voor het eerst opnieuw werd gecontacteerd (cgvs, p.4) en u een maand na het eerste contact een eerste brief van de Taliban ontving (cgvs, p. 13). Hieruit kan worden afgeleid dat u eind mei, begin juni 2010 voor het eerst opnieuw werd gecontacteerd en ongeveer in juli 2010 een eerste brief ontving. Binnen de maand zou u ook de tweede brief hebben ontvangen nadat ze enkele dagen eerder uw huis hadden doorzocht (cgvs, p. 8 en 9). De tweede en laatste brief zou u dan ook voor het einde van augustus 2010 moet hebben ontvangen. Aan de andere kant gaf u echter ook aan dat u in maart 2011, een maand voor uw tweede vlucht, een eerste brief van de taliban bij u thuis ontving. In deze versie van de feiten zouden zij op 10 maart 2011 uw huis hebben doorzocht (cgvs, p.9). De vaststelling dat u er niet in slaagt eenduidig aan te geven of uw nieuwe problemen kort na uw aankomst of kort voor uw vertrek te situeren zijn ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen. Niet alleen bleek u niet in staat de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht lagen in te tijd te situeren, u slaagde er evenmin in concreet aan te geven in welke periodes u waar zou zijn ondergedoken. U verklaarde hierover immers vaagweg dat u twee derde van de tijd in Nijrab woonde en één derde in Shokhai vanwege de taliban (cgvs, p.4). Zelfs wanneer u gevraagd wordt waar u exact verbleef in de periode van 1 maart tot 1 april 2011 – de laatste maand voor uw vertrek uit Afghanistan – beperkt u zich tot de stelling één derde in Shokhai en twee derde in Nijrab te hebben gewoond (CGVS, p. 14). In tegenstelling hiermee stelt u, wanneer er wordt aangedrongen op een meer specifiek antwoord, dat u slechts enkele dagen in Nijrab woonde en de rest van de maand in de regio van Shokhai verbleef (CGVS, p. 14). De vaststelling dat u er niet in slaagt de gebeurtenissen die aan de basis lagen van uw tweede vlucht uit Afghanistan coherent te situeren, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen erover totaal.

Verder stroken ook uw verschillende verklaringen over de gebeurtenissen naar aanleiding van het eerste bezoek dat de taliban aan uw woning brachten niet met elkaar. U stelde immers eerst dat zij het huis doorzochten maar niet vroegen waar u en uw vader zich bevonden. Ze zouden louter het huis hebben doorzocht zonder nog iets te zeggen (cgvs, p.9, 10 en 11). Wanneer u er op wordt gewezen dat dit gedrag van de taliban vreemd over komt aangezien men zou verwachten dat zij de aanwezigen onder druk zouden zetten om de verblijfplaats van de personen die zochten te geven, wijzigt u uw stelling en geeft u aan dat de taliban wel degelijk naar jullie hadden gevraagd (cgvs, p.11).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt verder ondergraven door de vaststelling dat uw interesse in het vervolg van de problemen die tot uw vlucht zouden hebben geleid uitermate beperkt is. Zo stelde u dat de taliban bij u thuis langskwamen om u – zoals blijkt uit de tweede dreigbrief – te vermoorden (CGVS, p. 9). Het is echter vreemd dat u niet weet of de taliban sindsdien al dan niet nog eens zijn langsgesproken om u te zoeken. Eerst zegt u dat u het niet weet omdat u in België bent (CGVS, p. 14). Wanneer u er dan op gewezen wordt dat u nog contact heeft gehad met uw vader zegt u opeens – zonder expliciet te zeggen of ze nog zijn geweest of niet – dat de taliban hun informanten hebben waardoor zij zouden weten dat u niet meer in de regio bent (CGVS, p. 15). Ook wanneer u gevraagd wordt wat er nog allemaal gebeurd is sinds uw vertrek blijkt u hier geen concreet antwoord op te kunnen geven. Wanneer u dan verder gevraagd wordt wat uw vader zou hebben gezegd over de situatie sinds uw vertrek beweert u louter eerst dat hij zei dat de situatie nog steeds dezelfde is en

daarna dat het erger is geworden (CGVS, p. 14). Uit deze vage verklaringen blijkt dat u de zaak in het geheel niet opvolgt wat de geloofwaardigheid ervan dan ook nog verder in het gedrang brengt.

Wat betreft uw problemen vanwege het voormalige lidmaatschap van uw vader bij HI dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt hier ooit problemen door te hebben gekend. Voor het regime van de taliban werkte uw vader als financieel medewerker bij HI. Hierdoor zou hij gevisieerd geweest zijn door mensen met wie HI vroeger in conflict was (CGVS, p. 15). U situeert deze problemen echter al voor het regime van de taliban. Sindsdien zou uw vader nooit meer problemen hebben gehad omwille van zijn activiteiten bij HI (CGVS, p. 16).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde taskara doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze heeft betrekking op uw identiteit en afkomst die hier niet onmiddellijk betwist worden. Wat betreft de brieven van de taliban dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten hebben dan ook slechts bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het district Mahmoud Raqi, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa te worden beoordeeld (CGVS I, p. 3).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de districten Alasai, Nijrab en in het bijzonder Tagab van de provincie Kapisa beschouwd kunnen worden als actiegebieden van de AGE's. In de westelijke districten Koh-e Band, Kohistan Hese Awal, Kohistan Hesa Duwum en Mahmoud Raqi werden slechts occasioneel incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012).

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen dan wel de beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In casu oordeelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoeker de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend omwille van (i) een aantal belangrijke tegenstrijdigheden in verzoekers opeenvolgende verklaringen, (ii) de vaststelling dat verzoeker weinig interesse vertoont in de evolutie van de problemen die aan de basis van zijn vertrek uit Afghanistan liggen, (iii) het feit dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij ooit problemen zou gekend hebben omwille van het lidmaatschap van zijn vader bij de partij Hezb-e Islami en (iv) omdat er ernstige twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van de voorgelegde convocatie.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift op dat de commissaris-generaal het district vanwaar hij afkomstig is verkeerd situeert, dit is Nejrab en Shokai. Ook verzoekers ouders komen uit Nejrab.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald het gehoorverslag van 10 september 2012 blijkt dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij afkomstig is uit het dorp Shokhai in het district Mahmoud Raqi, provincie Kapisa zodat de commissaris-generaal terecht de veiligheidssituatie in dit district heeft beoordeeld. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal immers klaar en duidelijk dat hij in Shokhai geboren is en er heel zijn leven gewoond heeft. Enkel vanwege de gevechten verhuisde hij soms met zijn familie naar andere plaatsen zoals Nejrab (gehoorverslag, 2). In dit verband verklaarde hij ook nog dat het huis in Shokai van “ons” is en dat hij er woonde met zijn vader en broers; ook zijn ooms woonden er maar apart (*Ibid.*, 4). Zijn vader en broers waren daar nog altijd toen hij vertrok (*Ibid.*, 5). Het is slechts als verzoeker terugkeerde uit het

Verenigd Koninkrijk dat hij, van de periode van 13 maanden dat hij tussen zijn terugkeer en zijn vertrek in Afghanistan verbleef, twee derde van de tijd in Nijrab, in het huis van zijn ooms woonde en een derde in Shokhai in "ons" huis (*Ibid.*, 4 en 5).

Verzoeker onderneemt vervolgens een poging om de tegenstrijdigheden vastgesteld door de bestreden beslissing te verklaren en stelt dat de verwerende partij zijn notities verkeerd leest, minstens tot de verkeerde conclusies komt.

Uit het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat verzoekende partij zowel met betrekking tot de chronologie van de aangehaalde gebeurtenissen als het eerste bezoek van de taliban aan verzoekers woning wel degelijk manifest tegenstrijdige verklaringen afgelegd heeft die hij op geen enkele wijze kan herstellen of minstens uitleggen. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat de taliban begin maart 2011 een eerste brief (*Ibid.*, 9) stuurden terwijl hij nadien verklaarde dat hij de eerste brief reeds een maand na het eerste contact in juni 2010 ontving (*ibid.*, 13). Verder verklaarde verzoeker aanvankelijk dat hij in maart 2011 een derde van de tijd in Shokhai verbleef en twee derde in Nejrab terwijl hij direct nadien zei dat hij slechts enkele dagen in Nejrab was en de rest van de maand in zijn eigen gebied (*Ibid.*, 14). Verzoekers stelling dat de taliban de eerste keer direct verzoekers huis doorzochten en de tweede maal eerst naar verzoeker vroegen alvorens het huis te doorzoeken (p.11), is slechts een post-factum uitleg in een poging om de tegenstrijdige verklaringen met elkaar te verzoenen. Verzoeker heeft immers aanvankelijk klaar en duidelijk gezegd dat ze enkel het huis doorzochten, niets anders (p. 9-10). Ook deze contradictie blijft dan ook onverkort overeind.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het opwerpen van losse beweringen. Als dusdanig wordt er dan ook geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier. Alle vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing blijven dan ook onverkort gehandhaafd.

Aangaande verzoekers opmerking dat hij een landbouwer en herder is met een lage scholingsgraad, blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker op het Commissariaat-generaal een coherent, goed te volgen relaas bracht waarbij hij de indruk gaf de gestelde vragen probleemloos te begrijpen alsook deze meestal vlot beantwoordde. Hoe dan ook, met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken mag ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Verzoeker toont ook niet aan dat laaggeschooldheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Daarenboven werd verzoeker tijdens het gehoor bijgestaan door zijn advocaat zodat zijn eventuele beperkingen konden aangeduid worden, wat niet is gebeurd.

Gelet op deze vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Ook volstaan deze vaststellingen om de het in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De door verzoeker neergelegde taskara en de twee brieven van de taliban kunnen bovenstaande vaststellingen en overwegingen niet ombuigen of in een ander daglicht plaatsen. De Raad volgt de verwerende partij dienaangaande waar zij stelt dat: *"Wat betreft de brieven van de taliban dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten hebben dan ook slechts bewijswaarde indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is."*

De door verzoeker bijgebrachte stukken met een begeleidend schrijven van 15 april 2013, en meer bepaald een attest van de dorpsouderen van 15 december 2012 en een attest van 5 leraren van 29 december 2012 zijn gesolliciteerde stukken die iedere objectieve bewijswaarde ontberen. Het ter terechtzitting neergelegde attest van de dorpsouderen van 31 januari 2013 is, nog daargelaten dat deze omwille van het gesolliciteerde karakter al evenmin objectieve bewijswaarde heeft, slechts een fotokopie waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden verleend. Hoe dan ook, kan aan

documenten slechts bewijswaarde worden verleend in de mate zij geloofwaardige verklaringen ondersteunen, *quod non in casu*.

Ook verzoekers verwijzing naar internationale rapporten waaronder UNAMA, *Afghanistan: Mid Year Report on the Protection of Civilians in Armed Conflict 2012*, juli 2012 (stuk 3) doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker vermeldt ten slotte dat het UNHCR in haar richtlijn van 17 december 2010, waarvan hij de hyperlink weergeeft, "*potential risk profiles*" identificeert die bedreiging riskeren "*in alle regio's*". Verzoeker wijst de Raad er ook op dat het UNHCR kinderen die het risico lopen op gedwongen rekrutering door de taliban, beantwoorden aan een dergelijk risicoprofiel, "*zoals bij verzoekende partij het geval is*". Luidens zijn verklaringen is verzoeker evenwel geboren in het jaar 1990 (CGVS 10/09/12, p. 2), waardoor hij niet aannemelijk maakt het betreffende risicoprofiel te bezitten.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, is het duidelijk dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoeker heeft zijn asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het Vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet heeft de commissaris-generaal in de aangevochten beslissing, zoals reeds eerder aangegeven, terecht geoordeeld dat, gezien verzoeker afkomstig is uit het district Mahmoud Raqi, in casu de veiligheidssituatie in dit district van de provincie Kapisa dient te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA, informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en dat deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (SRB "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse*" van 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de districten Alasai, Nejrab en in het bijzonder Tagab van de provincie Kapisa beschouwd kunnen worden als actiegebieden van de AGE's. In de westelijke districten Koh-e Band, Kohistan Hese Awal, Kohistan Hesa Duwum en Mahmoud Raqi werden slechts occasioneel incidenten gemeld (SRB "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse*" van 11 juli 2012). Verzoeker bracht geen enkele informatie aan waaruit kan blijken dat voornoemde informatie onjuist, onvolledig of achterhaald zou zijn.

Gelet op deze informatie kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat er voor burgers in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer

te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER